

Sygnatura akt VIII Ga 324/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: sekr. sądowy Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko E. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 26 lipca 2013 roku, sygnatura akt X GC 105/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześciuset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO A. Budzyńska SSO K. G. SSR del. A. Wójcik-Wojnowska

Sygn. akt VIII Ga 324/13

UZASADNIENIE

Powód W. C. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. G. kwoty 12.590,99 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 sierpnia 2012 r. oraz kosztami postępowania według norm przepisanych. Uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona pozwem należność stanowi wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanej roboty budowlane objęte fakturą VAT nr (...). Pomimo wykonania przez powoda łączącej strony umowy pozwana na poczet wynagrodzenia uściła jedynie zaliczkę.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 listopada 2012 r. (sygn. akt X GNc 2887/12) Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie uwzględnił żądanie pozwu oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.575 zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że powód nie wykonał robót, na które powołuje się w pozwie, nie przedstawił też żadnego

dowodu ich odbioru. Zdaniem pozwanej sama faktura VAT i niepodpisana umowa nie mogą przesądzać o istnieniu zgłoszonego w pozwie roszczenia. Pozwana zakwestionowała także treść faktury VAT nr (...). Jednocześnie podała, że powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 26.485,50 zł.

Po wniesieniu pozwu pozwana dokonała na rzecz powoda wpłaty w wysokości 4.005,50 zł tytułem ostatecznego rozliczenia. Pozwana zarzuciła brak wykazania przez powoda wykonania prac dodatkowych, podniosła też, że zatrudnieni przez pozwanego pracownicy dokonywali nieuzasadnionych zmian w przygotowanym projekcie.

Pismem procesowym z dnia 12 marca 2013 r. powód ograniczył roszczenie pozwu do kwoty 8.585,49 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 12.590,99 zł od dnia 13 sierpnia 2012 r. do dnia 29 września 2012 r. oraz od kwoty 8.585,49 zł od dnia 30 września 2012 r. do dnia zapłaty wraz z cofnięciem żądania zapłaty co do kwoty 4.005,50 zł. W uzasadnieniu podał, że po wniesieniu pozwu pozwana uiściła na poczet dochodzonej należności kwotę 4.005,50 zł tytułem „uzupełnienia do zlec. z dnia 9.01.2012”, co świadczy o istniejącej między stronami umowie zlecenia.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt X GC 105/13 Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie uwarzył postępowanie co do kwoty należności głównej 4.005,50 zł (pkt I), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.329,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe od kwoty 12.335,15 zł od dnia 13 sierpnia 2012 r. do dnia 24 września 2012 r. (pkt II), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.047 zł tytułem zwrotu kosztów procesu .

Orzeczenie oparte zostało na następujących ustaleniach i wnioskach

W dniu 9 stycznia 2012 r. powód W. C., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Usługi w Zakresie Budownictwa W. C. w S., zawarł z pozwaną E. G., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...), umowę zlecenia na wykonanie adaptacji lokalu usługowego na lokal typu optyk w CH M. w S. zgodnie z dokumentacją techniczną za wynagrodzeniem ustalonym łącznie na kwotę 26.430,00 zł netto. Termin wykonania prac został określony na 18 stycznia 2012 r. w zakresie robót budowlanych, a w pozostałej części po zatwierdzeniu dokumentacji tj. w dniu 3 lutego 2012 r. (sala sprzedaży) i 8 lutego 2012 r. (sala). Pozwana na poczet wynagrodzenia miała uiścić zaliczkę w wysokości 7.200 zł przed rozpoczęciem prac, a pozostałą część wynagrodzenia po zakończeniu prac na podstawie faktury VAT, w terminie 7 dni od jej wystawienia. Zakres dodatkowych prac, których konieczność wykonania powstała w trakcie realizacji zlecenia, mógł być wprowadzony aneksem. Umowa została podpisana przez pozwaną.

Powód wykonał usługę zgodnie z treścią zlecenia i na podstawie dokumentacji oraz ustaleń przekazanych w drodze poczty elektronicznej. Prace dodatkowe wykonał podwykonawca powoda - Ł. O., który ustalił z pozwaną ich koszt na kwotę około 2.500 zł. Pozwana zaakceptowała prace wykonane przez powoda w korespondencji mailowej z dnia 2 kwietnia 2012 r., wskazując, iż akceptuje wykonanie prac dodatkowych do kwoty 1.875 zł netto, co po doliczeniu kosztów robót podstawowych stanowi łącznie kwotę 34.815 zł brutto. Zakwestionowała natomiast część prac dodatkowych.

W dniu 2 sierpnia 2012 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) obciążającą pozwaną kwotą 35.070,99 zł brutto tytułem wykonania robót podstawowych na kwotę 26.430 zł netto (32.508,90 zł brutto) oraz prac dodatkowych (elektrycznych) wycenionych na kwotę 2.083 zł netto (2.562,09 zł brutto), płatne w terminie 7 dni przelewem na rachunek bankowy. Po uwzględnieniu uiszczonych przez pozwaną zaliczeki do zapłaty pozostała kwota 12.590 zł, co zostało wskazane w treści faktury. Pozwana nie uiściła wskazanej należności.

Pismem z dnia 17 lipca 2012 r. pełnomocnik powoda wskazał na wartość prac dodatkowych w zakresie elektryki wycenionych na kwotę 1.758 zł netto plus kwota 325 zł netto tytułem kosztów zakupu podstawy klimatyzatora, jednocześnie wezwał do zapłaty należnej powodowi kwoty w terminie 5 dni od daty otrzymania pisma.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2012 r. powód ostatecznie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 12.590,99 zł. Strona pozwana na wezwanie nie odpowiedziała.

W dniu 24 września 2012 r. pozwana uiszczała na rachunek bankowy powoda kwotę 4.005,50 zł tytułem uzupełnienia zlecenia z dnia 9 stycznia 2012 r.

Pismem z dnia 6 grudnia 2012 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty tj. 11.457,81 zł wraz z należnymi odsetkami.

W oparciu o przedstawione okoliczności Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w przeważającej części.

W pierwszej kolejności Sąd zaznaczył, że w podstawę rozstrzygnięcia zawartego w pkt I wyroku stanowił art. 355 § 1 k.p.c., przy czym umorzenie nastąpiło z uwagi na cofnięcie powództwa dokonane przez powoda w piśmie procesowym z dnia 12 marca 2013 r. ze względu na wpłatę poczynioną przez pozwaną po wniesieniu pozwu.

W dalszej kolejności Sąd podkreślił, że powód oparł swoje roszczenie na postanowieniach umowy zlecenia i dalszych ustaleń zawartych w korespondencji mailowej stron, które regulowały obowiązek zapłaty wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu umowy.

W ocenie Sądu umowę łączącą strony należało zakwalifikować jako umowę o dzieło, w związku z czym roszczenie powoda znajduje uzasadnienie w treści art. 627 k.c. Powód - przyjmujący zamówienie - zobowiązał się do wykonania adaptacji lokalu usługowego na lokal typu optyk w CH M. w S. zgodnie z dokumentacją techniczną oraz do zrealizowania prac dodatkowych w zakresie elektroniki, natomiast pozwana - zamawiająca - zobowiązana była do uiszczenia z tego tytułu wynagrodzenia po potwierdzeniu bezusterkowego wykonania prac.

Oceniając stan faktyczny badanej sprawy Sąd doszedł do wniosku, iż skuteczność umowy oraz jej postanowienia regulujące wzajemne zobowiązania stron nie były w zasadzie przedmiotem sporu. Kwestią sporną była zaś wysokość dochodzonego pozwem wynagrodzenia, w szczególności w zakresie prac dodatkowych wykonanych przez podwykonawcę powoda - Ł. O.. Strona pozwana stała na stanowisku, iż uregulowała powodowi należne mu wynagrodzenie. Twierdziła, iż dokonała wypłaty należnego wynagrodzenia. Jednocześnie zarzucała powodowi brak udowodnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Na potwierdzenie swojego stanowiska pozwana przedstawiła dowód dokonania przelewu na rachunek bankowy powoda kwoty 4.005,50 zł. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwana nie wskazała na nieprawidłowości w sposobie wykonania zleconych prac przez powoda.

Oceniając całokształt materiału dowodowego w sprawie, Sąd doszedł do przekonania, iż powód wykazał fakt bezusterkowego wykonania prac objętych zleceniem oraz zasadność żądania zapłaty za ich wykonanie. Zdaniem Sądu dołączone do pozwu dowody w postaci dokumentów (umowy, korespondencji stron) oraz zeznania powoda w sposób jednoznaczny potwierdzały zasadność roszczenia zgłoszonego w pozwie w zakresie należności za tzw. prace podstawowe. Nie ulegało wątpliwości Sądu, iż pozwana zobowiązana była do wypłaty powodowi pozostałej części wynagrodzenia po zakończeniu przez niego prac zgodnie z zawartą umową. Po wystawieniu faktur VAT pozwana nie zgłosiła się do powoda w celu uregulowania należności i w toku postępowania sądowego nie naprowadziła żadnych dowodów świadczących o niewykonaniu prac zgodnie ze złożonym zleceniem.

Sąd za udowodniony uznał także fakt wystąpienia konieczności przeprowadzenia prac dodatkowych. Z dołączonych dokumentów wynika, że prace te zostały wykonane za zgodą pozwanej. Powołany świadek w osobie Ł. O., którego zeznania Sąd uznała za spójne i przekonujące potwierdził prowadzenie ustaleń w tym zakresie bezpośrednio z pozwaną. Nadto wydruk korespondencji mailowej z dnia 2 kwietnia 2012 r. potwierdza zgodę pozwanej na poniesienie kosztów dodatkowych w zakresie wykonania w przedmiotowym lokalu instalacji. Zdaniem Sądu pozwana nie zdołała podważyć twierdzeń podnoszonych przez stronę powodową. Nie przedstawiła żadnego skutecznego dowodu na potwierdzenie braku z jej strony zgody na prace dodatkowe. Sąd zaznacza, że pozwana w treści wskazanej wiadomości poczty elektronicznej uznała zasadność wydatkowania dodatkowych środków do kwoty 1.875,00 zł netto. Na tej podstawie Sąd uznał, iż strony ustaliły w tej wysokości należność tytułem wynagrodzenia dodatkowego.

W ocenie Sądu powód nie przedstawił jednak dowodu świadczącego o konieczności zastosowania wyższej stawki. Sama treść faktury VAT w tym przypadku pozostaje niewystarczająca. Powołany świadek podał wysokość ustalonego wynagrodzenia orientacyjnie na około 2.500 zł.

Przywołując treść art. 232 zd. 1 k.p.c. Sąd Rejonowy zaznaczył, że pozwana nie sprostала w przeważającej części wskazanemu w tym przepisie obowiązкови wskazania dowodów, zarzutów i twierdzeń, z których wywodziła skutki. Wątpliwości Sądu budziły twierdzenia pozwanej, iż nie doszło do wykonania prac, przy jednoczesnym uwzględnieniu faktu uregulowaniu w znacznym stopniu należności za ich realizację. W tym względie w ocenie Sądu pozwana wykazała się jedynie minimalnym wysiłkiem, powołując pewne okoliczności w sposób lakoniczny i nie przedstawiając jednoznacznych dowodów na ich poparcie. Za niewystarczające dla podważenia przedłożonych przez powoda dowodów w postaci umowy i licznej korespondencji Sąd uznał samo twierdzenie, że roszczenie jest bezpodstawne co do zasadności i wysokości. Jednocześnie Sąd zaznaczył, że nie został wykazany przez pozwaną zarzut wadliwego wykonania umowy. Pozwana nie udowodniła, że zgłaszała powodowi jakiekolwiek usterki w wykonanych przez niego pracach. Zdaniem Sądu twierdzenia pozwanej w tym zakresie zostały przygotowane na poczet niniejszego postępowania. Sąd podkreślił także, iż pozwana mimo zawiadomienia nie stawiła się na posiedzenie Sądu przez co zaniechała ustosunkowania się do całokształtu sprawy.

Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że w zebranych materiale dowodowym twierdzenia pozwanej znalazły odzwierciedlenie jedynie w części dotyczącej wynagrodzenia za prace dodatkowe. Powód nie udowodnił bowiem ujętej w fakturze VAT wysokości oznaczonej na kwotę 2.083 zł. Powołany świadek przyznał jedynie, że doszło do ustaleń co do wysokości wynagrodzenia za prace dodatkowe. Nie wskazał jednak konkretnej kwoty. Stwierdzenie zaś, iż była to kwota około 2.500 zł okazał się niewystarczające w tym zakresie wobec braku innych dowodów. W tych okolicznościach Sąd uznał zatem kwotę wskazaną przez pozwaną w wiadomości z dnia 2 kwietnia 2012 r.

Dokonując rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę przedłożone dokumenty, a w szczególności: umowę zlecenia, fakturę VAT, wezwania do zapłaty, korespondencję mailowa stron oraz zeznania świadka Ł. O., strony W. C. na podstawie których ustalił stan faktyczny sprawy, w tym zakres wykonanych prac. Sąd przyjął, iż strony zawarły umowę zlecenia z dnia 9 stycznia 2012 r. Przedmiot umowy został wykonany przez powoda bez zastrzeżeń ze strony pozwanej. Wobec zaś oświadczenia pozwanej w treści wiadomości z dnia 2 kwietnia 2012 r. za bezsporną Sąd uznał kwotę 1.875 zł netto tytułem wynagrodzenia za prace dodatkowe, co po doliczeniu kosztów robót podstawowych stanowi łącznie kwotę 34.815 zł brutto. Z tego względu Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 8.329,65 zł.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie na podstawie art. 481 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. przyjmując, że powód uległ pozwanej jedynie w niewielkiej części swego żądania.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana. Zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, domagając się jednocześnie w każdym zasądzenia kosztów postępowania za obie instancje. Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił: naruszenie przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego pominięcie i mylne uznanie, że powód udowodnił okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, mimo że nie przedstawił on żadnych dowodów potwierdzających istnienie oraz wysokość roszczenia oraz naruszenie przepisu art. 217 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie z uwagi na obowiązek Sądu pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów powoda zawartych w piśmie z dnia 12 marca 2013 r. jako sprekludowanych.

Dowodząc zasadności apelacji pozwana wskazała, że zaskarżony wyrok ten powinien zostać zmieniony bądź uchylony, ponieważ ustalenia Sądu I instancji i wywiedzione z nich skutki naruszają prawo i oparte są w przeważającej mierze na nieudowodnionych twierdzeniach powoda stojących w sprzeczności ze stanem faktycznym. Pozwana zarzuciła, że w przedmiotowej sprawie powód nie przedstawił żadnych dowodów zarówno na to, że wykonał wskazywane przez niego w powództwie prace dodatkowe jak i na to, że uzgodnił kwotę za ich wykonanie z pozwaną ani też, że

pozwana w jakikolwiek sposób zaakceptowała wysokość należności za prawidłowe wykonanie tych prac, które nie nastąpiło. Zarzucając Sądowi I instancji naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. pozwana podkreśliła, że na poparcie swoich twierdzeń odnośnie wysokości należności powód natomiast załączył jedynie odpis faktury oraz pismo skierowane przez niego do pozwanej, które nie dowodzą tychże twierdzeń, tym bardziej, że faktura nie została podpisana a suma, na jaką została wystawiona jest inna od wskazanej w załączonej umowie zlecenia. Zdaniem pozwanej w świetle odpowiedzi na słane do niej przez pozwanego pisma, w których wskazywała ona jasno, że prace nie zostały przez powoda wykonane oraz że pozwana nie akceptuje wystawionej faktury, powód powinien już w pozwie wskazać dowody na potwierdzenie powoływanych okoliczności, a skoro tego nie uczynił Sąd nie powinien uwzględniać dowodów ani twierdzeń powoływanych przez powoda na dalszym etapie postępowania.

W piśmie z dnia 11 września 2013 r. stanowiącym uzupełnienie apelacji pozwana wskazała na błędnie ustalenie przez Sąd Rejonowy jakoby pozwana potwierdziła bezusterkowe wykonanie prac. Na tę okoliczność bowiem powód nie przedstawił bowiem żadnego dowodu, a pozwana nigdy nie podpisała protokołu bezusterkowego ich wykonania. Podniosła również, że już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazywała na nieprawidłowości w sposobie wykonania prac. Sąd Rejonowy dał zaś wiarę zeznaniom powoda i powołanego przez niego świadka nie uwzględniając kwestii podnoszonych przez pozwaną. Dodatkowo pozwana ponownie na brak wykazanie przez powoda zasadności i wysokości dochodzonego żądania.

Na rozprawie w dniu 22 listopada 2013 r. pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez pozwaną apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonych w treści art. 233 § 1 k.p.c. dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i trafnie określił ich konsekwencje prawne, które Sąd Okręgowy przyjął za własne. Zarzuty przedstawione w apelacji nie podważają zarówno ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, jak i oceny przeprowadzonych w toku postępowania dowodów.

Odnosząc się do podniesionych przez apelującą zarzutów dotyczących zasad dowodzenia w procesie cywilnym wskazać należy, iż kwestie te uregulowane zostały m.in. w art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. Wskazane przepisy określają zarówno zakres postępowania dowodowego, jak i obowiązki stron w tym zakresie. W myśl art. 3 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawiać dowody. Zgodnie z tym przepisem strony muszą przejawiać aktywność procesową w tym zakresie, na nich spoczywa więc obowiązek wyraźnego, jednoznacznego powoływania konkretnych środków dowodowych. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wynikająca z powyższego przepisu zasada kontradiktoryjności - aktywnego uczestnictwa stron w procesie, wyczerpującego przedstawiania twierdzeń, zarzutów i dowodów, skutkuje przyjęciem odpowiedzialność stron za wynik postępowania.

Dla potrzeb niniejszego rozstrzygnięcia podkreślenia również wymaga, iż materialnoprawny rozkład ciężaru dowodu opisany regułą art. 6 k.c. wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron. W myśl powołanego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Stosownie do powołanej regulacji ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienia żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Uwzględniając cel powyższego unormowania podkreślić należy, że udowodnieniu podlegają nie tylko fakty prawotwórcze, czyli wskazujące na istnienie prawa ale i fakty niweczące lub tamujące prawo - świadczące o tym, że żądanie strony jest nieuzasadnione.

Według tych ogólnych norm na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenia, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. Wbrew twierdzeniom pozwanej dla obalenia powództwa nie jest wystarczające jedynie negowanie wszystkich twierdzeń strony przeciwnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż obowiązkiem procesowym powoda było zatem przywołanie twierdzeń o faktach prawotwórczych oraz zaprezentowanie takiego materiału dowodowego na poparcie tych twierdzeń, który pozwalałby na stwierdzenie zawarcia umowy polegającej na zleceniu powodowi wykonania adaptacji lokalu użytkowego położonego w CH M. w S., jej wykonania w zakresie prac podstawowych i dodatkowych oraz wysokości należnego stąd roszczenia. Na podstawie zaoferowanych przez powoda dokumentów oraz dowodów osobowych, w szczególności korespondencji stron i zeznań świadka Ł. O. Sąd I instancji uznał powyższe okoliczności za udowodnione, trudno tym samym znaleźć podstawę do czynienia Sądowi Rejonowemu zarzutu naruszenia art. 6 k.c. zwłaszcza w sytuacji gdy zgromadzone dowody pochodzą wyłącznie do powoda, sama zaś pozwana nie naprowadziła żadnych dowodów, poza potwierdzeniem zapłaty kwoty 4.005,50 zł dokonanej po wniesieniu pozwu. Czym innym jest przerzucenie ciężaru dowodowego na niewłaściwą stronę procesu, a czym innym nietrafna ocena zebranego materiału dowodowego. Przedstawione w apelacji twierdzenia zdają się zresztą zmierzać do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Stanowisko Sądu I instancji dotyczące zasadności powództwa oparte zostało na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie zawnioskowane przez strony dowody oraz dokonał ich szczegółowej oceny. W oparciu o przeprowadzone dowody Sąd Rejonowy miał pełne podstawy do przyjęcia roszczenia powoda w zakresie zasadzonej kwoty w wysokości 8.329,65 zł za uzasadnione. Złożona do akt korespondencja stron potwierdzała fakt zawarcia umowy, z pisma pozwanej z dnia 2 kwietnia 2012 r. przesłanego drogą elektroniczną wynikało wyraźnie, że pozwana nie kwestionowała faktycznego przystąpienia do realizacji umowy i co do zasady jej wykonania, a także umówionej wartości prac podstawowych w wysokości 26.430 zł oraz prac dodatkowych ustalonych na kwotę 1.875 zł. Wprawdzie w toku procesu pozwana kwestionowała wykonanie przez powoda zleconych prac wskazując między innymi na brak protokołów odbioru zarzut ten jednak w świetle okoliczności sprawy oraz twierdzeń samej pozwanej okazał się nieskuteczny. Pozwana ostatecznie dowodziła bowiem także, że za wykonane roboty zapłaciła. Nadto po wniesieniu pozwu uiściła na rzecz powoda kwotę 4.005,50 zł w tytule przelewu wskazując, że zapłata stanowi uzupełnienie zlecenia z dnia 9 stycznia 2012 r. Zarzuty pozwanej dotyczące niewykonania przez powoda robót, czy nie wykazania ich wartości, zostały dodatkowo przez Sąd Rejonowy szczegółowo omówione, rozważnie i przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd nie uwzględnił wątpliwości co do problemów z realizacją umowy, prawidłowego jej wykonaniem, braku dokumentacji powykonawczej mającej wynikać z korespondencji stron przyjmując, że pozwana domagając się oddalenia powództwa w sprzeczności od nakazu zapłaty nie zgłosiła żadnego roszczenia z tego tytułu, nie podniosła zarzutu potrącenia i nie sformułowała żądania przeciwstawnego zgłoszonemu w pozwie roszczeniu. Wbrew twierdzeniom pozwanej Sąd Rejonowy rozważył przedstawione przez nią zarzuty niemniej wobec braku skonkretyzowanego postulat nie mogły one doprowadzić do ewentualnego, oczekiwanego przez pozwaną rozstrzygnięcia. Nie sposób tym samym czynić Sądowi Rejonowemu skutecznego zarzutu braku rozważenia tychże kwestii.

Dalszej kolejności należało odmówić trafności zarzutu naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. poprzez dopuszczenie dowodów przedstawionych przez powoda w piśmie z dnia 12 marca 2013 r.. Przede wszystkim bowiem mając na uwadze dyspozycję art.162 k.p.c. zaznaczyć trzeba, iż zarzut uchybienia przez Sąd I instancji przepisom postępowania może być skutecznie podniesiony w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas gdy strona zwróciła na niego uwagę tego sadu wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu w toku posiedzenia (lub z raze nieobecności strony na najbliższym posiedzeniu). Regulacją powołanego przepisu objęte są również uchybienia popełnione w związku z wydawaniem postanowień (niezaskarżalnych i niewiążących sądu) stanowiących formę przeważającej części podejmowanych przez sąd czynności procesowych. Działaniem art. 162 k.p.c. objęte są więc również postanowienia dowodowe, które na skutek zgłoszenia zastrzeżenia (poddania doraźnej kontroli stron) mogą być zmieniane lub uchylane. W przypadku jednakże, gdy uchybienie „utrwalone” w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie, strona utraci możliwość

powołania się na nie w drodze złożonego następnie środka odwoławczego, co tym samym prowadzi do wyłączenia kontroli przewidzianej w art. 380 k.p.c. W świetle dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, iż postanowieniem z dnia 24 lipca 2013 roku Sądu Rejonowego dopuścił dowodów z zeznań świadka Ł. O., dopuścił też dowód z dokumentu w postaci wezwania do zapłaty z dnia 6 grudnia 2012 r. złożonego w raz z pismem z dnia 12 marca 2013 r. W toku tego posiedzenia nie złożono jednak zastrzeżeń w tym przedmiocie, przy czym fakt nieobecności pozwanej pomimo prawidłowego zawiadomienia nie ma znaczenia. Konsekwencją niedopełnienia przez skarżącą zgłoszenia zastrzeżenia do przeprowadzonego postępowania w zakresie dowodów objętych ewentualną prekluzją jest zaś bezpowrotna jego utrata, a zatem jak nadmieniono powyżej także w formie zarzutu w postępowaniu wywołanym wniesieniem apelacji. (podobnie wyrok SN z 03.05.1973, I PR 86/73).

W tym stanie rzeczy Sąd II instancji uznając zarzuty apelującej za bezzasadne - na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. - oddalił apelację. Oddalenie apelacji skutkowało zasądzeniem od pozwanej, jako przegrywającej sprawę także w drugiej instancji, kosztów tej instancji na rzecz powoda, w postaci kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło przy zastosowaniu przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).